

Simone de Beauvoir

Misstag i Moskva

Förord av Éliane Lecarme-Tabone

Översättning: Helén Enqvist

 BUCKET LIST BOOKS

FÖRFATTAREN

SIMONE DE BEAUVOIR (1908-1986), var en fransk författare och intellektuell. Tillsammans med sin livskamrat Jean-Paul Sartre var hon en av den franska existentialismens viktigaste företrädare. Hon skrev romaner, essäer, biografier, en självbiografi samt monografier om filosofi, politik och sociala frågor.

Simone de Beauvoir är mest känd för sina romaner, däribland *Andras blod* och *Mandarinerna*, liksom för sitt stora verk om kvinnans situation, *Det andra könet* från 1949, en klassiker inom feministisk teoribildning.

HON SÅG UPP från boken. Så urbota tråkiga alla dessa klagovisor om bristande kommunikation var! Om man verkligen vill kommunicera med någon, lyckas man något så när. Inte med alla förvisso, men med två tre personer. André satt på sätet bredvid henne och läste en deckare. Hon teg om sin ilska, sina samvetskval, sina små bekymmer; han hade säkert också sina små hemligheter, men på det hela taget visste de det mesta om varandra. Hon kastade en blick ut genom kabinfönstret: mörka skogar och ljusa ängar så långt ögat kunde nå. Hur många gånger hade de banat sig väg tillsammans genom världen, med tåg, flyg och båt, sittande sida vid sida med en bok i handen? Ofta skulle de ännu glida fram sida vid sida under tystnad, till havs, på land och i luften. Det här ögon-

blicket bar minnets sötma och löftets glädje. Var de trettio eller sextio år gamla? Andrés hår hade grånat tidigt; förr framstod denna snö som framhävde hans friska, solbrända hud som oäkta. Det gjorde den fortfarande. Huden hade hårdnat och krackelerat, som gammalt läder, men munnen och ögonen log lika klart som förr. Trots att fotoalbumet visade något annat, fogade sig hans unga jag efter dagens ansikte: i Nicoles ögon hade han inte åldrats. Antagligen för att han föreföll ovetande om sin ålder. Han som förr i tiden hade tyckt så mycket om att springa, simma, klättra och spegla sig, bar sorgglöst sina sextiofyra år. Ett långt liv med skratt, tårar, vrede, famntag, bekännelser, tystnader och tirader, men ibland verkar det som om tiden har stått stilla. Framtiden sträcker ännu ut sig, i det oändliga.

– Tack.

Nicole fiskade upp en karamell ur korgen, osäker inför den korpulenta flygvärdinnan och hennes hårda blick, precis som hon hade blivit tre år tidigare, av servitriser och hotellstäderskor. De log inte på kommando och var ytterst medvetna om sina rättigheter, och man kunde inte annat än hålla med: men inför deras ögon kände man sig skyldig, eller åtminstone suspekt.

– Vi är framme, sade hon.

Hon såg med viss oro marken närma sig. En oändlig framtid som kunde krossas i nästa ögonblick. Hon var väl bekant med dessa snabba kast, från naiv trygghet till ilningar av skräck: tredje världskriget bröt ut, André fick lungcancer – två paket cigaretter om dagen, det var för mycket, alldeles för mycket – eller också kraschade flygplanet vid landningen. Det hade varit ett bra sätt att sluta på: tillsammans och utan tjafs; men inte redan, inte nu. ”Räddade än en gång”, tänkte hon när hjulen slog i landningsbanan aningen bryskt. Passagerarna tog på sig ytterkläderna och samlade ihop sina pinaler. Trampande stod de och väntade. Längre, längre.

– Känner du doften av björkarna? frågade André.

Det var kyligt, nästan kallt: sexton grader, hade flygvärdinnan sagt. Tre och en halv timme därifrån låg Paris, så nära, så långt borta, Paris som denna morgon drabbats av sommarens första riktiga värmebölja och luktade asfalt och oväder. Där fanns Philippe så nära, så långt borta ... En buss körde dem – över en flygplats som var mycket större än den de hade landat på 1963 – till en svampformad glasbyggnad, där passen kontrollerades. Vid utgången väntade Mascha på dem. Än en gång häpnade

Nicole när hon urskilde Claires och Andrés särpräglade anletsdrag harmoniskt sammansmälta i Maschas ansikte. Hon var slank, elegant, och endast hennes perukliknande frisyr avslöjade att hon var från Moskva.

– Gick resan bra? Hur mår ni? Hur mår du?

Hon duade sin far och niade Nicole. Det var helt normalt men ändå besynnerligt.

– Räck mig den där väskan.

Även det var normalt. Men när en man bär ens bördor är det för att du är kvinna; när en kvinna gör det, är det för att hon är yngre än du, och då känner du dig gammal.

– Ge mig era bagagekvitton och sätt er där borta, sade Mascha bestämt. Nicole lydde. Gammal. I Andrés sällskap glömde hon ofta bort det, men tusen små skråmor påminde henne om det. ”En vacker ung kvinna”, hade hon tänkt när hon såg Mascha. Hon mindes att hon hade lett när hon som trettioåring hade hört sin svärfar uttala samma ord om en fyrtioårig kvinna. Även i hennes ögon tedde sig de flesta människor numera unga. Gammal. Hon hade svårt att förlika sig med det (en av de få saker hon inte anförtrodde André var denna sorgsna förfäran). ”Men det finns vissa fördelar”, tänkte hon. Att bli pensionerad lät lite som att bli uttrangerad. Men det var trevligt

att kunna ta ledigt när man så ville; eller rättare sagt att ständigt vara ledig. I de stekheta skolsalarna började kollegerna drömma om att ge sig av. Hon hade redan gett sig av. Hon sökte André med blicken. Han stod bredvid Mascha i trängseln. I Paris engagerade han sig i alltför många människor. Spanska politiska flyktingar, portugisiska fångar, förföljda israeler, kongolesiska, angolanska och kamerunska rebeller, venezuelanska, peruanska och colombianska motståndsmän – hon glömde säkert några – han var alltid redo att hjälpa dem så mycket han orkade. Allt tog han på sig: möten, upprop, sammankomster, flygblad, delegationer. Han tillhörde ett stort antal grupper och kommittéer. Här skulle ingen pocka på hans uppmärksamhet. De kände bara Mascha. De skulle inte ha något annat att göra än att se sig om tillsammans: hon tyckte om att gå på upptäcktsfärd med honom och att tiden, som stelnat i deras långa monotona lycka, fick nytt sprudlande liv. Hon reste sig. Hon hade velat vara ute på gatorna vid Kremls murar redan. Hon hade glömt hur långa väntetiderna kunde vara i det här landet.

- Kommer väskorna någon gång?
- De kommer säkert till slut, sade André.

BUCKET LIST BOOKS UTGIVNING

CONNY PALMKVIST

Håll inte tillbaka kärleken, William Holden
(2014)

LORÀNT DEUTSCH

Metronom – Frankrikes historia
till rytmen av Paris metro
(pocket, 2015)

CONNY PALMKVIST

Tusen ord för allt
(pocket, 2015)

CONNY PALMKVIST

Jag värmer te med dina brev
(2015)

SIMONE DE BEAUVOIR

Misstag i Moskva
(2015)

TORUN BÖRTZ

När sista dörren stängts
(2015)

WIVEKA WACHTMEISTER

Om konsten att flyga – Säkerhetsinstruktioner
(2015)

SIMONE DE BEAUVOIR, *Misstag i Moskva*

COPYRIGHT © Éditions de L'Herne, 2013

Published by arrangement with Agence littéraire

Pierre Astier & Associates

ALL RIGHTS RESERVED

ORIGINALTITEL *Malentendu à Moscou*

ÖVERSÄTTNING © Helén Enqvist och Bucket List Books AB, 2015

OMSLAG Jonas Rahm

SÄTTNING OCH TYPOGRAFI Ateljén Arne Öström

TRYCK Bulls Graphics, 2015

ISBN 978-91-87969-02-7

Första upplagan, första tryckningen

BUCKET LIST BOOKS AB

Hallandsgatan 40

118 57 Stockholm

info@bucketlistbooks.se

www.bucketlistbooks.se